

til at komme, og derved forringe Fortjenesten for andre, der have Ret til at lodse paa de paagældende Omraader. Naar jeg tager Helsingør-Lodserne noget i Forsvar, er det, fordi Staten efter min Mening ikke har ordnet dette Forhold paa en saadan Maade, at det helt vil kunne undgaas, at der kommer Rivninger mellem de forskellige Lodseriers Personale.

Da vi foretog den sidste Reduktion af de to Lodseriers Personale, sattes det vistnok ned til det Minimum, der overhovedet kan være Tale om at komme ned til, naar vi skulle opfylde de Forpligtelser, vi have i Henhold til Traktater med andre Lande. Det blev den Gang fremholdt her mod min Protest, at naar der ikke blev flere Lodser ved disse Lodserier end dem, der da var Tale om, vilde de paagældende kunne skaffe sig en saadan Indtægt, at vi ikke vilde komme til at beskæftige os mere med dem. Det blev paastaaet af den daværende Marineminister, at saa kunde Lodserierne klare sig selv, saa vilde vi ikke høre mere fra dem med Hensyn til Tilskud fra Statskassen. Jeg gjorde den Gang opmærksom paa, at det sikkert ikke vilde være længe, inden Forholdene havde ændret sig saaledes, at man atter vilde komme til at tage denne Sag op, og det har heller ikke været længe. Det viser sig nu, at vel har Helsingørs Lodseri med det stærkt reducerede Antal Lodser nogenlunde kunnet klare sig og yde de paagældende en Løn, som de kunde eksistere for, men saa høre vi paa den anden Side, og det er vistnok rigtigt, at naar dette har kunnet lade sig gøre hidtil, er Grunden den, at de have maattet søge ud paa Langfart, de have været om sig og have forstaaet at skaffe deres Lodserier Indtægter paa anden Maade end ved at lodse fra Gilleleje og Hornbæk eller der omkring op til Drogden. Men til Gengæld ere altsaa Dragør Lodseris Indtægter gaaede saaledes ned, at de ikke kunne klare sig.

Nu staa vi altsaa overfor dette, hvad jeg profeterede, da vi sidste Gang havde Sagen oppå her, at vi kunne reducere Lodsernes Antal, saa meget vi lyste, og vi kunne foretage forskellige Manipulationer, der paa Papiret ville bevirke, at disse Lodserier i Fremtiden ville kunne klare sig selv, i Virkeligheden — det paastod jeg den Gang, og nu har jeg altsaa faaet Ret — kunne de det ikke, thi selv om den Indtægt, som Helsingørs Lodser formentlig have taget fra Lodserne ved Dragør, og muligvis ogsaa den Indtægt, de have taget

fra Lodserne ved Nyborg — jeg siger ikke noget derom —, var fordelte mellem de tre Lodserier, havde dog ingen af dem kunnet klare sig. Hele den Forudsætning, hvorunder den sidste Lov om Lodserierne ved Helsingør og Dragør blev given, er ganske bristet, den eksisterer ikke mere, og vi maa altsaa ind paa noget nyt igen. Jeg vil derfor gerne støtte det ærede Medlem for Københavns Amts 3die Valgkreds (Hyller), naar han opfordrede den højt-ærede Minister til at tage hele Spørgsmaalet om Lodserierne i Sundet op til Overvejelse for at undersøge, om det ikke, naar vi skulle — og det ere vi jo forpligtede til — holde Lodserierne vedlige og med tilstrækkeligt Mandskab, vil være det naturlige og fornuftigste at gøre disse Lodserier til Statsinstitutioner eller maaske, hvis man ikke lige i dette Øjeblik vil gaa ind derpaa, indskrænke de overordnede Antal. Jeg har tidligere haft Lejlighed til at pege paa, at det er aldeles urimeligt, at man har en Overlods for dette Distrikt. Jeg tror ikke paa, at denne Overlods har praktisk Betydning. Jeg er overbevist om, at en Lodsinspektør for de to Lodserier ved Helsingør og Dragør vil være mere end tilstrækkeligt. Hvis man ikke vil gaa ind paa — hvad jeg helst vilde se, og hvad man sikkert vil komme til i Løbet af faa Aar — at statsansætte Lodserne, mener jeg, man bør foretage de Indskrænkninger foroven, som der er Rimelighed for at foretage, og derved maaske endnu for et Par Aar hjælpe Lodserne ud over de økonomiske Vanskeligheder, de kæmpe med.

Jeg er paa det rene med, at vi alligevel inden ret længe maa gøre Lodserierne i Øresund til Statsinstitutioner, og det forekommer mig, at saa kunde man lige saa godt gøre det straks, og at det vilde være fornuftigt at gøre det straks. Maaske kunde saa ogsaa Lodsernes Antal indskrænkes noget allerede nu. Men vil man ikke det, saa lad os skære bort foroven og skaffe de størst mulige Indtægter for Lodserne ved, at man afskaffer overflødige Mellemlid og saa anvender de Midler, der nu anvendes til dem, paa at støtte selve Lodserne.

Hyller: Det er ikke Lodserne som saadanne, jeg har villet angribe — de ere vel nødte til at gaa om Bord i de Skibe, som deres Chef forlanger, at de skulle gaa om Bord i —, men Lodsinspektør Bardenfleths Optræden overfor andre Lodserier. Jeg mener, det er urigtigt, hvad der er